

SYNTYMÄTTÖMILLE LAPSILLEMME

MAA OLI AUTIO JA KYLMÄ

I

minä kävelin poispäin näistä päivistä
jätin sudenjälkiä ettei minua etsittäisi
polulla kohtasin tytön joka sanoi että on vapaus nauttia
ei sitä kiinnostanut muiden huolet
ja omat olivat vasta matkalla
kaunis tyttö
kukkia hiuksissa
ja niin minä ulvoin kuuta ja pimeää taivasta

II

sinä kuljetat minut pihasta pimeämpiin metsiin
hajut muuttuvat mahdottomiksi tunnistaa
kaupungittomiksi
puhut auringosta
kuljetat minua ja metsän eläimet kulkevat myötäpäivään kuin kello
oksalta oksalle
ja aika on kuin elokuun yö
vallanpitäjät kaukana
kuninkaat vailla kruunuja
aurinko pilkehtii jalkojesi välistä

III

olen kuullut naapurin mouruavan naisen
yön kalloni sisällä
kolisevat toiveet
sinua olen halunnut
suudellut
 katsonut
miten auringon juuret koskevat pimeimpään multaan

kiipeä päälleni
 puhu kuolevaa kieltä
 näytä minulle mistä sinä olet tullut

IV

me olimme jumalaisia asioita
savea ja kylkiluuta
pudonnut viikunanlehti
ja hiestä märät yöt
olimme henki
joka leijaili vetten päällä
kun maa oli autio ja kylmä

RAKKAUS ON ELÄVIEN SYNTI, KAIPUU KUOLLEIDEN

älä puhu minulle rakkaudesta rakas
puhu raskaudesta
maa on siitetty odottamaan äpäralasta
lyhyet päivät, yöt
markkinavoimat puoliintumassa maanalaisissa luolissa
puolityhjät lasit puolityhjissä pöydissä
älä puhu minulle rakkaudesta
puhu raskaudesta
joka tekee vuosista nöyriä
painaa kumaraan
näetkö läiskät ihollani?
hiileksi palaneen
koko ruumiin peittävän syntisen mustan
ne ovat valon jälkiä
sinun jälkiäsi
älä puhu...
maa odottaa syntymättömiä lapsiaan
joille on tarjota lyhyttä päivää
pitkää nenää
tyhjä pullapussi keittiön pöydällä
yö jatkuu tuulen kiusaamana
kuninkaallisena yksinpuheluna
älä puhu rakkaudesta

RIKKOUTUMISIA

päivät joita ei muista kuumia täynnä sirtystä
pesukone jylisee naapurissa tuhat kierrosta minuutissa auringon ympäri
ja jossain välissä äänesi kipeänä kuin jonkin eläimen puremana
kerroit unista
kuinka niissä on paljon hallitsemattomia asioita
lasikuulia ja kuninkaita
ja minä puhun sinusta, kuin insinööri
murtumispisteistä ja suojavaleistä
ja me näytämme siltä kuin kahtia sahattu nainen
ja parrakas mies joka polttaa viimeisen savukkeen ja katoaa kuvasta

TIE EROTUKSEEN

laitan läpivedon
ja tuulen tunne viipyilee hetken
viivyyttää
ajatuksia
antaa aikaa
vaikka kohta sen taas tietää:
maa on muuttunut kovaksi
ja vain historia jaksaa enää
kasvaa säröistä ja sortumista
kasvattaa ja ruokkia
vaatettaa lapsensa
laidun on laidunnettu

valo piirtää mutkaisia merkkejään meren ja taivaan rantaan
kohta katoaa
niin kuin ensin isä ja sitten poika
aallot
kaksintaistelun loittonevia ääniä
suljen ikkunan

odotan vierasta rakas
kun sinä et tule

CAMERA OBSCURA

täällä valon valtakunnassa
pulut nukkuvat katoillamme
mutta niistä ei roiku ihmisten naruja
ihmettelen voiko sana osua
ja kuinka mennyt aika ja tuleva ovat samaa ruostetta ihon pinnalla
aurinko kääntää linnut puolelta toiselle ja takaisin
rauhottaa maiseman
onko vielä pallomeriä?
kysyn itseltäni, sillä en tiedä
eikä vastausta kuulu
tuuli vain hioo kattoja jne.

KOONINEN OMAKUVA

maailman rakenne on monisyinen

se aiheuttaa suuttumusta

hämärässä huoneessa surullismielinen mies

fyysikko

jakaa ajan valon pieniin liikkeisiin

ja aika jakaa fyysikon öihin ja pimeämpiin aikoihin

MATKA

juna halkoo unohdettuja maisemia
öitä juna kulkee
istun penkillä ja katson heijastusta ikkunasta
vaunun toisessa päässä lapsi kyselee äidiltään ollaanko jo perillä
ja äiti vastailee hiljaisella äänellä:
sinä opit vielä
opit erottamaan pimeän pimeästä
syömään murusia, painamaan pääsi rakkaudettomille rinnoille
niin minä opinkin
opin kantamaan pettymystä kuin kruunua
pyytämään anteeksiantoa
ja olemaan pyytämättä
katson näitä typeriä aikoja
rutiineja joista kodit rakentuvat
ra-ken-nen-nel-mia
unelmia
matkoja jotka jakavat minut
matkoja jotka jakavat sinut ja minut kiertämään vieraita sylejä
istun penkillä ja kaikki liikkuu
suunnat vaihtuvat yhdeksi
kaupunki muuttuu metsäksi
kylä pimeydeksi
veden kierto silmästä silmään
ja kun katsoo
näkee vain yhden luotisuoran viivan
P*A*M
tässä minä olen

KEHTOLAULU

nuku lapsi

ympärillä hämärä

ja sen arkkitehtuuri

mustia rankoja muistuttamassa valoisista ajoista

puista

auringosta

linnunluisia rakkauksia pirstoutumassa rikki kaupungin kaduille

hautakummuille joilla

sukupolvet päällekkäin kuiskivat kohoavista vuokrasta

tunnustavat syntinsä elävien askeleissa

anna unen tulla

kruunupäät leikkimässä väsyneitä leikkejä

vetävät maahan kultaisia leikkauksia

ylvää siluetit taivaanrantaan vasten

anna unen tulla